

Voor Rosa Maria

GERTRUD JETTEN

Het laatste geheim

kluitman

Lees ook

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/PVo82504

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Gertrud Jetten

Dit is een herziene editie van *Hoe ik mijn opa vond en alles anders werd* (MMXVI)

Omslagillustratie: Raven Avana

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

‘Rustig maar, meisje,’ zei ik zacht terwijl ik over haar manen aaide. ‘Hij is zo klaar.’

Randalin snoof onrustig en trok aan het touw. Bang keek ze om zich heen. Ik krabbelde op haar schoft en liet het touw wat vieren. Hopelijk zou ze deze keer niet steigeren.

De hoefsmid pakte rustig haar linkervoorhoef en zette hem op de standaard. ‘Is je oma er niet?’ vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb geen idee waar ze is. Ik snap er niks van.’

Normaal was mijn oma er altijd als ik uit school kwam. Oma – of Omi, zoals ik haar altijd noemde – was een soort tweede moeder voor me. In haar kleine boerderij had ik mijn eigen kamer op zolder. Het was een heel gezellige kamer, met een houten plafond en rood-wit geblokte gordijnen. Vanuit het raam keek ik uit op de IJslandse paarden van Omi.

Als eerste zocht ik altijd naar Randalin, de koningin van de stal. Randalin was Omi’s grote trots en mijn grote liefde. De

merrie had al talloze prijzen gewonnen en was ontzettend veel geld waard. Toch vond ik die prijzen niet het belangrijkste. En dat ze veel geld waard was al helemaal niet. Randalin was mijn droompaard: ze was het mooiste en meest bijzondere paard dat ik kende. Ik wilde niets liever dan op haar rijden, maar Omi vond dat ik nog niet goed genoeg was.

De hoefsmid haalde een laatste keer zijn vijl langs Randalins hoef en zette haar voet toen voorzichtig op de grond. 'Zo, dat was het weer.'

'Goed gedaan, meisje,' riep ik. Enthousiast krabbelde ik over haar schoft. 'Zie je wel dat je het kunt!'

'Ik ben blij dat jij er was om haar vast te houden.' De hoefsmid veegde met zijn mouw over zijn voorhoofd. 'Ik krijg haar niet eens te pakken.'

'Randalin is gewoon heel speciaal.' Ik aaide haar zacht over haar neus. 'Toch, Randalin?'

Randalin briede en duwde haar neus tegen me aan.

'Ja ja, we gaan al,' grinnikte ik terwijl ik haar naar de wei bracht.

In plaats van weg te lopen bleef ze staan en keek achterom. Vlak onder haar staart zat een plekje dat altijd heel erg jeukte. Ik krabde en kriebelde zo hard dat mijn handen er pijn van deden. Randalin stak haar neus in de lucht en tuitte haar bovenlip van plezier.

Toen een andere merrie kwam kijken wat we aan het doen waren, werd ze meteen door Randalin weggejaagd.

'Niet zo jaloers,' zei ik streng, maar stiekem vond ik het wel leuk.

Randalin hield me altijd graag voor zichzelf.

'Nu ga ik echt stoppen,' zei ik na een hele tijd. 'Ik moet Omi zoeken.'

Randalin keek me lief aan en duwde met haar neus tegen mijn hand.

'Sorry, meisje.' Ik krabde haar een laatste keer op haar schoft. Toen deed ik het hek dicht en liep naar het erf. Halverwege draaide ik me nog een keer om, om te kijken wat ze aan het doen was.

Randalin stond nog op precies dezelfde plek als waar ik haar had achtergelaten. Ze staarde me doordringend aan en ik had het idee dat ze me riep.

Het liefst was ik meteen naar haar toe gerend, maar dat deed ik niet. 'Ik kom straks weer terug,' riep ik in plaats daarvan. Snel liep ik door naar het erf.

Ik pakte de envelop met de rekening van de hoefsmid en ging naar binnen. Misschien had Omi een briefje voor me achtergelaten.

Nibba, de hond van Omi, stond op uit haar mand en kwam kwispelend op me af.

Ik bukte me even om haar te aaien en liep toen door naar de keuken. 'Omi,' riep ik hard.

Niemand antwoordde. Op tafel lag geen briefje, maar wel een stapel folders over IJsland. Verbaasd bleef ik staan. Wilde Omi naar IJsland? Daar had ze helemaal niets over gezegd!

Omi had een paar jaar op IJsland gewoond en daar paarden getraind. Ze was nog steeds gefascineerd door het land en vertelde er vaak over. Gek genoeg was ze nooit meer terug geweest.

Ik pakte een folder en bladerde die door. Zolang ik me kon herinneren, wilde ik ook naar IJsland. Ik kon uren kijken in de boeken van Omi en soms legde ik de grote kaart op tafel en probeerde de rare plaatsnamen uit te spreken. Ik wilde dolgraag de watervallen zien en de wolken stoom die zomaar uit de aarde kwamen. En de paarden natuurlijk!

Omi en ik waren allebei gek op IJslandse paarden. Mijn vader zei altijd tegen me dat de paardenliefde een generatie had overgeslagen. Hij had helemaal niets met paarden en mijn moeder ook niet. Ze vond paarden best leuk, maar dat was het dan ook. Mijn oudere broer Tobias hield van voetbal en vond paarden stinken. Dat laatste was natuurlijk helemaal niet waar.

Ik sloeg de folder dicht en liep naar de woonkamer. Niemand te zien.

‘Omi,’ riep ik nog een keer. Daarna rende ik de houten trap op naar boven, maar ook daar was ze niet. Terug in de keuken bleef ik even stilstaan bij de folders en liep toen naar buiten. Nibba rende blaffend voor me uit.

Misschien wist Atli waar ze was. Atli was de stagiair van Omi. Hij had golvend blond haar en de mooiste blauwe ogen die ik ooit had gezien. Atli was al achttien en kwam uit IJsland.

Alleen mijn beste vriendin Marit wist dat ik verliefd op hem was. Niet een beetje, maar stapelverliefd. Zó verliefd dat ik nauwelijks een woord kon uitbrengen als ik hem zag. Maar ja, we konden toch amper met elkaar praten, dus dat viel niet erg op. Hoopte ik.

Atli was achter de stal bezig de omheining te repareren. ‘Hoi, Isa,’ zei hij glimlachend.

Mijn hart ging tekeer als een idioot. Ik glimlachte voorzichtig terug. ‘Omi?’ vroeg ik aarzelend.

‘Dokter,’ antwoordde Atli.

Huh? Was Omi naar de dokter? Dat kon niet! Omi was zolang ik me kon herinneren nooit ziek geweest. Ze was al achtenzestig, maar reed nog elke dag, mestte de stallen uit en sjouwde met hooibalen. Alleen het trainen van de jonge paarden liet ze aan Atli over.

Ik haalde mijn schouders op en liep weer naar de wei waar Randalin stond. Atli had het vast niet goed begrepen.

Randalin tilde haar hoofd op toen ik op haar af liep en hinkte zacht. Ze had een prachtige roodbruine vacht met blonde manen en staart. Op haar voorhoofd zat een smalle bles. Telkens als ik haar zag, werd ik helemaal warm van binnen. Ik vond haar niet alleen het mooiste paard dat ik kende, maar ook het liefste.

Zolang er maar niemand op haar rug zat, want dan wilde ze zo hard mogelijk. Om het extra moeilijk te maken had ze vijf gangen in plaats van drie. Alleen heel goede ruiters konden op haar rijden, en daar hoorde ik niet bij. Nog niet.

Nu was Randalin drachtig, dus reed er sowieso niemand op haar. Ze had een enorme buik en zag eruit alsof ze elk moment kon ontploffen.

‘Dag, meisje.’ Ik aaide over haar voorhoofd. Heel zacht, om haar niet te laten schrikken. ‘Daar ben ik weer. Wanneer komt je veulen nou eindelijk?’

Randalin legde haar hoofd op mijn schouder en ademde in mijn haar. Ik kriebelde op haar schoft en onder haar staart

en vertelde haar dat ze een superpaard was. Zo bleven we een poosje staan.

Toen ik na een hele tijd weer op het erf kwam, stond Omi's rode jeep naast het huis. Mijn hart maakte een sprongetje. Ze was terug! Ik liet de deur achter me dichtvallen en liep het huis in.

Omi stond in de woonkamer. Haar korte grijze haar zat vreemd netjes en ze had schone kleren aan. Ook verder zag ze er anders uit dan anders. Ze leek wel... ouder. Kwetsbaar. Dat hoorde zo totaal niet bij mijn oma dat ik ervan schrok.

Mijn oma was stoer. Ze was sterk en onverwoestbaar en voor niets en niemand bang. Ze zei altijd wat ze dacht, ook al was dat niet handig, en ze was heel eerlijk. Ze was mijn grote voorbeeld.

'Ik kom zo,' zei ze. 'Ik kleed me even om en daarna gaan we samen rijden.' Heel even dacht ik dat ik het me verbeeld had, zo snel was ze weer de oude. Maar in haar stem zat een barst die er gisteren nog niet was.

Ik keek haar na toen ze de kamer uit liep, naar boven. Er was duidelijk iets mis.

Ik ging op een van de stoelen aan de keukentafel zitten en wachtte op Omi. Zonder iets te zien bladerde ik weer door de folders. Waarom deed ze zo raar? Pas na een hele tijd hoorde ik de traptreden kraken.

'Waar ben je geweest?' vroeg ik toen ze de keuken in kwam.

Omi twijfelde even. 'Bij de dokter,' zei ze toen.

'Ben je ziek dan?'

Omi haalde haar schouders op. Het viel me op dat haar ogen rood waren. Zo te zien had ze gehuild. Ik had Omi nog nooit

zien huilen, behalve toen opa net dood was.

Ze liep naar de kraan en pakte een glas water. 'Er is niets aan de hand met me,' zei ze een beetje kortaf. 'Ik hoest de laatste tijd nogal, dat is alles.'

'Aha,' zei ik meteen. 'Dat komt vast van het roken.' Omi rookte al haar hele leven.

Ze haalde haar schouders op. 'Misschien wel.'

'Zou je daar dan niet eens mee stoppen?'

Omi trok een gezicht. 'Ieder mens moet minstens één slechte gewoonte hebben. Kom, we gaan naar buiten! Het is prachtig weer en ik wil nog van alles doen.'

'Ga je naar IJsland?' vroeg ik, wijzend naar de stapel folders in de woonkamer.

'Eh... misschien,' antwoordde Omi. Haar wangen werden knalrood.

Ik keek haar verbaasd aan. Ik had Omi nooit eerder zien blozen. Wat was er met haar aan de hand vandaag?

Toen ze mij zag kijken, pakte ze de folders en legde ze op een kast. Daarna begon ze druk over een van de paarden te praten. Ik deed alsof ik luisterde, maar dat was niet zo. Ik begreep er hoe langer hoe minder van. Het was niets voor Omi om ergens omheen te draaien.

'Kijk, daar is Marit,' zei Omi. 'Ik, eh... ik ga toch niet mee, geloof ik. Gaan jullie maar samen rijden, ik moet nog boodschappen doen.' Ze draaide zich om en pakte haar autosleutels en haar tas. Toen liep ze naar buiten, zonder nog iets te zeggen.

De rest van de middag verliep als elke andere middag. Ik

maakte samen met Marit een buitenrit, we mestten de wei uit en gingen een laatste keer naar Randalin. Omi was nog altijd niet terug.

‘Vond jij ook dat Omi raar deed?’ vroeg ik aan Marit toen we samen naar huis fietsten.

Marit haalde haar schouders op. ‘Raarder dan anders? Mijn oma galoppeert niet als een gek door het bos, hoor!’

Ik grinnikte. Een paar dagen geleden hadden we nog met z’n drieën dwars over de hei gescheurd. Marits oma was heel keurig en hield van bridgen en musea bezoeken. Net zoals mijn andere oma.

Wat een verschil met Omi! Ik geloof dat ze zelf haar haar knipte en ze liep altijd rond in een zelfgebreide IJslandse trui, een rijbroek en laarzen. Schoon was ze zelden en ze bezocht nooit een museum.

Ik leek het meest op Omi en een beetje op mijn andere oma. Ik was gek op paarden, maar ik hield ook van schilderen en schilderijen. Een paar weken geleden was ik naar het Rijksmuseum geweest. Ik had er wel de hele dag willen blijven!

Ik zwaaide naar Marit en sloeg rechts af. Toen ik bij ons huis aankwam, stond papa’s grijze bestelbus al op de oprit. *Stefan van der Heiden, klusbedrijf* stond er in donkerrode letters op. Daaronder een tekening van een hamer en een beitel.

Ik hing mijn jas aan de kapstok en liep de keuken in. We woonden in een groot nieuwbouwhuis aan de rand van het dorp. Het was er licht en ruim, heel anders dan de oude kleine boerderij van Omi. Toch wilde ik liever daar wonen, dicht bij de paarden en het bos.

‘En, hoe was het?’ vroeg papa.

Ik gaf niet meteen antwoord. Zou ik het vertellen? Dat Omi naar de dokter was geweest en dat ik een stapel folders over IJsland op tafel had zien liggen? Dat haar stem anders klonk dan anders? Ik besloot van niet.

‘Leuk!’ antwoordde ik in plaats daarvan. ‘Ik ben met Marit naar het ven gereden en we zijn weer in het water gegaan.’ Enthousiast ratelde ik verder en vertelde alles wat ik die middag beleefd had.

Maar dat Omi gehuild had, vertelde ik niet.

A decorative graphic featuring a large, stylized number '2' in the center. Surrounding the number are numerous snowflakes of various sizes and designs, some solid and some outlined, creating a winter-themed border.

2

De dagen daarna was ik vooral bezig met de drachtige merries. Er werden elk voorjaar ongeveer vijf veulens geboren en in die periode sliep ik regelmatig bij Omi. Vaak was ik overdag doodmoe, maar dat kon me niets schelen. Gelukkig kon ik het goed verbergen, zowel voor papa en mama als op school.

Omi leek weer helemaal normaal en langzamerhand vergat ik dat ik me zorgen had gemaakt.

Op een nacht maakte ze me wakker. 'Kom snel,' zei ze opgewonden. 'Randalins veulen is er!'

Ik schoot overeind en trok een paar kleren aan. Halsoverkop denderde ik de trap af en rende naar buiten.

In de wei naast het huis stond Randalin. Naast haar zag ik iets donkers met lange benen. Voorzichtig kwam ik dichterbij.

Randalin snoof onrustig. Toen ze zag dat ik het was, kalmeerde ze. Het veulen stond kaarsrecht en keek dwars door me heen.

'Wauw,' zei ik zacht. 'Hij is prachtig!' Ik liep naar Randalin toe en aaide haar over haar hals.

Randalin duwde heel even met haar neus tegen mijn hand. Toen draaide ze zich weer om naar haar veulen.

'Weet je al hoe je hem wilt noemen?' vroeg ik aan Omi.

We hadden de afgelopen weken vaak gepraat over de namen voor de veulens, maar de perfecte naam hadden we nog niet gevonden. Alle veulens van Omi kregen een IJslandse naam.

'Het wordt Fagur,' antwoordde Omi. 'Dat betekent mooi.' Ze pakte mijn hand en kneep erin. 'Wat jammer dat Harm hem niet kan zien.' Harm was de man van Omi, de vader van mijn vader en mijn opa.

'Harm was dol op Randalin,' ging Omi verder. Verdrietig veegde ze een traantje weg.

Ik sloeg mijn arm om haar heen en probeerde haar te troosten. 'Misschien ziet hij hem toch nog. Vanuit de hemel of zo.'

Omi glimlachte door haar tranen heen. 'Wie weet,' zei ze zacht. Ze keek naar het veulen. 'Wie weet.'

Toen we naar het huis terugliepen, kreeg Omi een hevige hoestbui. Het klonk heel akelig.

Plotseling herinnerde ik me weer dat ze naar de dokter was geweest. 'Wat zei de dokter over je hoest?'

Omi wuifde met haar hand. 'Gaat vanzelf wel weer over,' zei ze tussen het hoesten door.

Ik wist niet of ik haar moest geloven, maar doorvragen was zinloos; als Omi iets niet wilde zeggen, dan zei ze het niet.

Vlak voordat ik naar school ging, maakte ik nog een paar foto's van Fagur, zodat ik ze aan mijn vriendinnen kon laten zien. Tijdens de lessen kon ik mijn aandacht er nauwelijks bij